

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: T. H. N.
zastoupený advokátem Mgr. Radimem Strnadem
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti

žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 1. 2017, č. j. MV-141445-4/SO-2013,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 19. 1. 2017, č. j. MV-141445-4/SO-2013, **se ruší** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 12 228 Kč, a to k rukám jeho advokáta Mgr. Radima Strnada do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 13. 8. 2013, č. j. OAM-67842-13/DP-2012, MV-83378-2/OAM-2013, a toto rozhodnutí potvrdila. Napadeným rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítl žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území podanou dne 29. 10. 2012 a povolení k dlouhodobému pobytu mu neudělil, neboť po vyhodnocení předložených dokladů se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území.
2. Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí uvedla, že dne 29. 10. 2012 podal žalobce u správního orgánu prvního stupně žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území. Předpokladem pro udělení tohoto pobytového oprávnění je, že účastníkovi řízení bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 zákona o pobytu cizinců, že pobyt cizince bude delší než 6 měsíců, a zároveň trvají důvody, pro které bylo toto vízum uděleno. Před podáním žádosti o trvalý pobyt (která byla podána 27. 1. 2012), pobýval žalobce na území České republiky na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 78b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), které bylo ukončeno dne 27. 1. 2012 (dnem nabytí právní moci rozhodnutí soudu o kasační stížnosti). Žádost o vydání povolení k trvalému pobytu byla tedy podána v době, kdy účastník řízení na území již nepobýval na základě tohoto dlouhodobého víza ani na základě výjezdního příkazu. Správní orgán prvního stupně proto řízení o žádosti usnesením č. j. OAM-1337-6/TP-2012 ze dne 11. 6. 2013, zastavil, neboť účastník řízení nebyl oprávněn žádost o trvalý pobyt podat na území. Proti tomuto usnesení bylo podáno odvolání ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, která rozhodnutím č. j. MV-72505-4/SO-2013 odvolání zamítla a napadené usnesení potvrdila. Pobyt žalobce v době podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu nelze pokládat za oprávněný, nelze jej ani pokládat za pobyt přechodný ve smyslu § 17 nebo § 18 zákona o pobytu cizinců. I kdyby účastník řízení podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu v době, kdy na území pobýval na základě víza nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území uděleného podle zákona o azylu, ani v takovém případě by nebyla žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podána v souladu s § 69 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť zákon o pobytu cizinců se na účastníka řízení podle § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců nevztahuje. Z uvedeného vyplývá, že žalobce nebyl k podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu oprávněn a vízum s platností nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců mu vůbec nemělo být uděleno. Pokud tedy nebyl důvod pro udělení víza s platností nad 90 dnů za účelem strpění v době podání žádosti o jeho vydání, je zřejmé, že zároveň netrvají důvody, pro které bylo toto vízum uděleno, a nelze ani udělit povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území podle § 43 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán prvního stupně tedy podle žalované v souladu se zákonem o pobytu cizinců žádost žalobce podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zamítl.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl soudu, aby rozhodnutí žalované zrušil a aby žalované uložil povinnost zaplatit mu náhradu nákladů řízení.
4. Předně žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřuje v tom, že žalovaná neučinila předmětem svého posouzení okolnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a které měly přímý vliv na rozhodnutí v rámci odvolacího řízení. Žalobce zdůraznil, že jak žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění, tak předchozí vízum za účelem strpění pobytu byly vázány na žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu podanou dle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Stejným pro vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v nyní projednávané věci bylo vydání souvisejícího usnesení v řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu ze dne 11. 6. 2013, č. j. OAM-1337-6/TP-2012, kterým bylo řízení zastaveno, přičemž toto usnesení bylo odvolacím orgánem (rozhodnutím ze dne 13. 8. 2014, č. j. 102073-3/SO-2013) potvrzeno. Žalovaná však opomněla konstatovat, že rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 19. 7. 2016, č. j. 29 A 68/2014-30 (všechna zde uvedená rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), bylo rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 13. 8. 2014, č. j. 102073-3/SO-2013, zrušeno a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení. V důsledku tohoto rozsudku následně Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců vydala dne 20. 9. 2016 rozhodnutí, kterým usnesení ze dne 11. 6. 2013, č. j. OAM-1337-6/TP-2012, zrušila a vrátila věc správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. Tato rozhodnutí, tedy rozsudek krajského soudu a rozhodnutí Komise o zrušení a vrácení k novému projednání, žalovaná v rámci odvolacího řízení nijak nezmínila a žádným způsobem tyto nové skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nezohlednila, ačkoli tato měla podstatný význam pro posouzení odvolání žalobce ve věci jeho žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění. V této skutečnosti žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, a to pro nedostatek důvodů a neúplnost. Žalobce má za to, že zatímco pro žalovanou je nezpochybnitelným faktem, že žalobce podal související žádost o povolení k trvalému pobytu v době, kdy k tomu nebyl oprávněn, z rozsudku krajského soudu naopak vyplývá, že žádost o vydání povolení k trvalému pobytu byla žalobcem podána v době platnosti víza za účelem strpění pobytu, a tedy oprávněně. Závěry krajského soudu musely mít nezpochybnitelný dopad na rozhodnutí žalované, a pokud tyto závěry žalovaná nezohlednila, je její rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti.
5. Podle žalobce neobstojí ani tvrzení žalované, že „i kdyby účastník řízení podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu v době, kdy na území pobýval na základě víza nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území uděleného podle 325/1999 Sb., ani v takovém případě by nebyla žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podána v souladu s § 69 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., neboť zákon č. 326/1999 Sb. se na účastníka řízení vůbec podle § 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. nevztahuje“, neboť tato argumentace není v souladu se zněním zákona o pobytu cizinců platného k 27. 1. 2012. Podle žalobce byla splněna podmínka uvedená v § 66 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť dne 27. 1. 2012 pobýval žalobce na území na základě víza na strpění, tedy na základě víza k pobytu nad 90 dnů. Ve smyslu § 2 odst. 5 zákona o azylu se žalobce ke dni 27. 1. 2012 nepovažoval za žadatele o udělení mezinárodní ochrany, neboť dne 27. 1. 2012 v rámci jeho žádosti o udělení azylu probíhalo řízení o kasační stížnosti, a tedy postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany pozbyl již rozhodnutím příslušného krajského soudu o žalobě proti

neudělení mezinárodní ochrany. V rámci řízení o kasační stížnosti byl žalobce již v režimu pobytu dle § 78b zákona o azylu. Z uvedeného je dle žalobce zřejmé, že § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve znění platném ke dni 27. 1. 2012 se na žalobce již nevztahovalo, a tudíž byl oprávněn podat žádost o vydání povolení k trvalému pobytu.

III. Vyjádření žalované k žalobě

6. Ve vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že napadené rozhodnutí neshledala nepřezkoumatelným ani nezákonným. Pokud žalobce odkázal na § 2 odst. 5 zákona o azylu, žalovaná uvedla, že z dikce § 78b odst. 7 zákona o azylu vyplývá, že vízum za účelem strpění pobytu na území je titulem, na jehož základě cizinec pobývá na území v době probíhajícího řízení o kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce tedy v den podání žádosti pobýval na území České republiky na základě tohoto pobytového statusu podle zákona o azylu, tj. na základě víza za účelem strpění pobytu dle § 78b zákona o azylu. Zákon o pobytu cizinců by se na jeho pobyt vztahoval pouze v případě, kdy by nebyla žádost o udělení víza za účelem strpění pobytu na území podána, neboť toto ustanovení je speciálním ve vztahu k § 33 zákona o pobytu cizinců, který upravuje další důvody pro udělení víza za účelem strpění pobytu.
7. S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

8. Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**.
9. Mezi žalobcem a žalovanou není sporu o tom, že žalobci bylo uděleno dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území s platností od 15. 5. 2012 do 14. 11. 2012, a že dne 29. 10. 2012 žalobce podal u správního orgánu prvního stupně žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území podle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Spornou otázkou však zůstává, zda správní orgány postupovaly správně, pokud žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění byla zamítnuta a povolení k dlouhodobému pobytu žalobci nebylo uděleno.
10. Správní orgány obou stupňů vycházely z toho, že žalobci bylo vydáno dlouhodobé vízum dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců za účelem strpění s platností od 15. 5. 2012 do 14. 11. 2012, a to z důvodu, že podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území a učinil tak v době, kdy byl na území oprávněn pobývat na základě pobytového oprávnění, jehož platnost nelze prodloužit, a řízení o této žádosti nebylo pravomocně skončeno. V průběhu řízení posuzoval otázku, zda i nadále trvají důvody, pro které bylo žalobci toto dlouhodobé vízum za účelem strpění uděleno. Správním orgánům bylo známo, že žalobce dne 27. 1. 2012 podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Před podáním žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu pobýval žalobce na území na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 78b zákona o azylu, které bylo platné do 27. 1. 2012 (do dne nabytí právní moci rozhodnutí soudu o kasační stížnosti). Žádost o vydání povolení k trvalému pobytu byla tedy podána v době, kdy žalobce na území již nepobýval na základě tohoto dlouhodobého víza, ani na základě výjezdního příkazu.

Správní orgán prvního stupně řízení o žádosti zastavil, neboť žalobce nebyl oprávněn žádost o trvalý pobyt podat na území. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, přičemž Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců usnesení o zastavení řízení potvrdila, toto usnesení nabylo právní moci dne 14. 8. 2014.

11. Na základě uvedených skutečností správní orgány dospěly v nyní projednávané věci k závěru, že žalobce nebyl k podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu oprávněn a vízum s platností nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců mu vůbec nemělo být uděleno. Pokud nebyl důvod pro udělení víza v době podání žádosti o jeho vydání, je zřejmé, že důvody, pro které toto vízum bylo uděleno, nemohou ani do současné doby trvat. Zjištěný skutkový stav podle správních orgánů odpovídá důvodu pro neudělení povolení k dlouhodobému pobytu uvedenému v § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť se nepodařilo ověřit údaj o tom, že důvod, pro který bylo žalobci uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, trvá.
12. Podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, který v době platnosti oprávnění k pobytu, jehož platnost nelze prodloužit, požádal na území o vydání povolení k trvalému pobytu, pokud je k tomu podle § 69 oprávněn a o této žádosti nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území.
13. Podle § 43 odst. 1 téhož zákona povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území uděluje ministerstvo na žádost cizince, kterému bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33, pokud pobyt cizince na území bude delší než 6 měsíců a trvají-li důvody, pro které bylo toto vízum uděleno.
14. Správní orgány správně konstatovaly, že předpokladem pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území dle § 43 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je udělení dlouhodobého víza za účelem strpění cizinci, že jeho předpokládaný pobyt na území bude delší než 6 měsíců, a že trvají důvody, pro které mu bylo dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu vydáno. Neobstojí však důvod, na základě kterého dospěly k závěru, že žalobci nebylo možné povolení k dlouhodobému pobytu udělit, neboť se nepodařilo ověřit údaj o tom, že důvod, pro který bylo žalobci uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, trvá.
15. Stěžejním důvodem, pro který nebylo žalobci povolení k dlouhodobému pobytu uděleno, bylo, že žalobce podle názoru správních orgánů nebyl oprávněn k podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, kterou podal dne 27. 1. 2012, a proto mu nemělo být vydáno vízum s platností nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území. Správní orgány obou stupňů poukázaly na usnesení ze dne 11. 6. 2013, č. j. OAM-1337-6/TP-2012 (resp. na rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 13. 8. 2014, č. j. 102073-3/SO-2013), kterým bylo zastaveno řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, neboť účastník řízení nebyl oprávněn žádost o trvalý pobyt podat na území.
16. Soudu je však z úřední činnosti známo, že rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 13. 8. 2014, č. j. 102073-3/SO-2013 (kterým bylo rozhodováno o odvolání žalobce proti usnesení o zastavení řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu), které správní orgány citovaly v napadeném rozhodnutí, bylo zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 19. 7. 2016, č. j. 29 A 68/2014-30, a to z důvodu nezákonnosti.

17. Soud se v tomto rozsudku zabýval otázkou, k jakému okamžiku cizinci zaniká vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu ve smyslu § 78b zákona o azylu, resp. zda žalobce v době podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu splňoval podmínky § 69 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že „[s] ohledem na znění ust. § 78b odst. 3 věty první zákona o azylu považuje soud pro určení okamžiku, kdy dochází k zániku platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu, za rozhodující, v jakém okamžiku v rámci dne nabývá rozhodnutí soudu o kasační stížnosti právní moci.“ Při zohlednění judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudku ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007-172, publikovaného pod č. 2328/2011 Sb. NSS) dospěl k závěru, že „usnesení soudu o odmítnutí kasační stížnosti nabylo právní moci posledním okamžikem dne, kdy bylo usnesení soudu doručeno, teprve tímto okamžikem se stalo závazným a nezměnitelným, resp. nezvratitelným. Ze stejných důvodů potom teprve posledním okamžikem dne rozhodnutí soudu o kasační stížnosti bylo způsobilé vyvolat právní následek vyplývající z ust. § 78b odst. 3 zákona o azylu, tedy zánik platnosti víza za účelem strpění pobytu, který nastává „dnem nabytí právní moci rozhodnutí soudu o kasační stížnosti“. Za daných okolností soud přisvědčil žalobci, že právní názor, ze kterého vycházely správní orgány obou stupňů, je nesprávný. Usnesení Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti žalobce nabylo právní moci teprve posledním okamžikem dne 27. 1. 2012 a teprve tímto okamžikem současně došlo k zániku platnosti víza za účelem strpění pobytu ve smyslu § 78b odst. 3 zákona o azylu. Pokud žalobce podal žádost o povolení k trvalému pobytu v průběhu dne 27. 1. 2012, učinil tak zjevně dříve, než mu platnost předmětného víza zanikla. Žádost o povolení k trvalému pobytu tedy žalobce podal v době, kdy pobýval na území na základě uděleného víza za účelem strpění pobytu. Soud uzavřel, že správní orgány postupovaly v rozporu se zákonem, pokud řízení o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu bez dalšího zastavily s argumentací, že v době podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu žalobce na území České republiky nepobýval na základě daného typu dlouhodobého víza, potažmo že jeho pobyt na území v době podání žádosti nebyl oprávněný.
18. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění byla zamítnuta v zásadě ze stejného důvodu, pro který bylo dříve zastaveno řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu (tzn. z důvodu, že žalobce v době podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu nebyl k jejímu podání oprávněn). Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 19. 7. 2016, č. j. 29 A 68/2014-30, bylo závazně vysloveno, že tento právní názor je nesprávný, žalovaná však právní názor zdejšího soudu (ani skutečnost, že rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 13. 8. 2014, č. j. 102073-3/SO-2013 bylo soudem zrušeno), v napadeném rozhodnutí nijak nezohlednila, a to přesto, že rozhodnutí o odvolání bylo vydáno až dne 19. 1. 2017. Soud tedy žalobci přisvědčil v tom, že žalovaná neucínila předmětem svého posouzení okolnosti, ke kterým došlo v období mezi vydání prvostupňového rozhodnutí a rozhodnutí o odvolání.
19. Vzhledem k tomu, že se v nyní projednávané věci jednalo o totožnou právní otázku jako v řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu, soud neshledal důvod se odchýlovat od právního názoru vysloveného v již citovaném rozsudku ze dne 19. 7. 2016, č. j. 29 A 68/2014-30. I v této věci tak soud dospěl k závěru, že právní názor, ze kterého vycházely správní orgány obou stupňů, je nesprávný. K zániku platnosti víza za účelem strpění pobytu podle § 78b zákona o azylu došlo teprve posledním okamžikem dne rozhodnutí soudu o kasační stížnosti; pokud tedy žalobce podal žádost o vydání povolení

k trvalému pobytu dne 27. 1. 2012, učinil tak dříve, než mu platnost vydaného víza zanikla. Žádost o povolení k trvalému pobytu tak žalobce podal v době, kdy pobýval na území na základě uděleného víza za účelem strpění pobytu.

20. Obdobně jako ve věci řešené pod sp. zn. 29 A 68/2014 Krajský soud v Brně uzavřel, že žalobce v době podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu (dne 27. 1. 2012) pobýval na území na základě uděleného víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, resp. nebylo prokázáno, že by tato podmínka nebyla splněna. Správní orgány proto postupovaly v rozporu se zákonem, pokud žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění zamítly s argumentací, že v době podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu žalobce na území České republiky nepobýval na základě daného typu dlouhodobého víza, potažmo že jeho pobyt na území České republiky v době podání předmětné žádosti nebyl oprávněný, protože nemohou trvat důvody, pro které mu bylo uděleno vízum za účelem strpění dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
21. Co se týče námitek žalobce týkajících se názoru správních orgánů, že na cizince pobývající na území na základě víza za účelem strpění pobytu na území uděleného podle zákona o azylu se nevztahuje zákon o pobytu cizinců, soud uvádí, že toto tvrzení správní orgány ve svých rozhodnutích konstatovaly bez toho, že by jej jakkoli blíže zdůvodnily. K předmětné otázce se žalovaná blíže vyjádřila až ve vyjádření k žalobě, tato skutečnost však nemůže zhojit nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí. V průběhu dalšího řízení se tak touto otázkou bude muset žalovaná, v souvislosti s posuzováním zákonnosti napadeného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (a tedy i rozhodnutí svého), rovněž zabývat, a to v rámci výkladu příslušné právní úpravy v relevantním znění. Soud přitom upozorňuje na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, č. j. 4 As 22/2009-43, a v rozsudku téhož soudu ze dne 21. 1. 2011, č. j. 7 As 96/2010-76, publikovaném pod č. 2468/2012 Sb. NSS.

V. Závěr a náklady řízení

22. Krajský soud v Brně z výše uvedených důvodů rozhodnutí žalované pro nezákonnost zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc jí vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.); v dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
24. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalované. Odměna žalobcova advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) a dva režijní paušály, a to ve výši $2 \times 3\,100\text{ Kč}$ a $2 \times 300\text{ Kč}$ [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 4 advokátního tarifu], tedy celkem 6 800 Kč. Protože advokát žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 1 428 Kč, odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani

z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 4 000 Kč (3 000 Kč za žalobu a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě). Celkem tedy byla žalobci vůči žalované přiznána náhrada nákladů ve výši 12 228 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. března 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu